

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 10.989 van 30 december 2014
in de zaak A. 214.285/XIV-36.081**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kati Verstrep
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 18 november 2014, strekt tot de
cassatie van het arrest nr. 131.345 van 14 oktober 2014 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 25 november 2014 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

Verzoeksters uiteenzetting dat het inreisverbod dateert van na de
indiening van de aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december
1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet) doet geen afbreuk aan de vaststelling in het bestreden arrest dat zij niet langer over een actueel belang beschikt bij haar beroep tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk werd verklaard aangezien het inreisverbod van 29 november 2012 definitief is geworden. In het licht daarvan is verzoeksters verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het ogenblik waarop de ontvankelijkheidsvoorwaarden voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf moeten vervuld zijn, niet dienstig. Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen spreekt als administratief rechtscollege jurisdictionele beslissingen uit waarop artikel 62 van de vreemdelingenwet, de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, te dezen de zorgvuldigheidsverplichting, het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, niet van toepassing zijn. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen voorwaarde toegevoegd aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet door, met toepassing van artikel 39/56 van de vreemdelingenwet, te stellen dat verzoekster niet over het vereiste actueel belang beschikt bij haar beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging niet-ontvankelijk werd verklaard. Hij kon in het bestreden arrest immers op wettige wijze vaststellen dat het aan verzoekster opgelegde inreisverbod tevens een verbod inhield om gedurende drie jaar op het grondgebied van het Rijk te verblijven, zodat ook een eventuele vernietiging van de aanvankelijk bestreden beslissing slechts tot een nieuwe weigering van de aanvraag zou kunnen leiden. Het tweede middel is ongegrond.

Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vaststelt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 29 november 2012 aan verzoekster ter kennis werd gebracht en door haar werd ondertekend. In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar medische problematiek heeft ingeroepen om aan te tonen dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om effectief 'kennis te nemen' van het inreisverbod zodat haar kritiek in die zin feitelijke grondslag mist. Uit het bestreden arrest blijkt ook duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening

heeft gehouden met het medisch attest dat zij heeft aangebracht en waaruit zou blijken dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een risico loopt op ernstige verwaarlozing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt evenwel vast dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in het kader waarvan het betreffende attest werd neergelegd, ongegrond werd verklaard, dat zij niet aantoonde dat haar situatie is verslechterd en dat ze evenmin concrete bewijzen aanbrengt waaruit zou blijken dat ze in Marokko effectief was verwaarloosd en hierdoor onderworpen was aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeksters bewering dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou weigeren dit stuk in overweging te nemen mist dus eveneens feitelijke grondslag. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. In de mate dat verzoekster meent dat er voldoende bewijzen zijn dat zij een risico loopt op een onmenselijke behandeling bij terugkeer, gaat zij enerzijds voorbij aan de strekking van het bestreden arrest en raakt haar kritiek anderzijds de grond van de zaak terwijl de Raad van State niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op 30 december 2014, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Nick Hollevoet,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Carlo Adams